

Służba radiowa w portach wojennych:

§ 1. Cudzoziemskie okręty wojenne i cudzoziemskie statki powietrzne, znajdujące się w porcie wojennym lub na redzie w pobliżu portu wojennego morskiego, winny uzyskać upoważnienie do nadawania radiotelegraficznego lub radiotelefonicznego od właściwych władz Portu Wojennego, podając długość i typ fali oraz przypuszczalny czas i godziny nadawania.

§ 2. Wszelkie cudzoziemskie i polskie statki handlowe, znajdujące się w obrębie portu wojennego, nie mają prawa nadawania radiotelegraficznego lub radiotelefonicznego.

§ 3. Cudzoziemskie i polskie statki powietrzne żeglugi cywilnej mają prawo nadawania radiotelegraficznego lub radiotelefonicznego tylko w wypadkach grożącego im niebezpieczeństwa oraz w wypadkach przymusowego lądowania względnie wodowania na terenie portu wojennego.

§ 4. Nadawanie sygnałów w obrębie portu wojennego celem nastrojenia stacji, czynnych na okrętach i statkach handlowych oraz na statkach powietrznych wojennych i cywilnych, winno być ograniczone do wypadków najniezbędniejszych i uzgodnione z radiostacją pobrzeżną marynarki wojennej przy zachowaniu postanowień § 1.

Służba radiowa w portach handlowych.

§ 5. Cudzoziemskie okręty wojenne i cudzoziemskie statki powietrzne wojenne, znajdujące się w portach handlowych, winny przy nadawaniu radiotelegraficznym lub radiotelefonicznym stosować się do następujących wskazówek:

- a) unikać podczas nadawań zakłócenia pracy stacji lądowych;
- b) ograniczyć nadawania do wypadków najniebezpieczniejszych, jeżeli nie odbywają się one na fali typu A 1, to jest niegasnącej, której następujące po sobie drgania posiadają w stanie ustalonym stałą amplitudę;
- c) używać fali 500 Kc/s (600 m.) tylko do wezwań w niebezpieczeństwie lub odpowiedzi na nie, albo też w wypadkach wywoływania;
- d) używać fali 333 Kc/s (900 m.) tylko do komunikacji ze statkami powietrznymi.

§ 6. Wszelkie cudzoziemskie i polskie statki zarówno handlowe, jak i inne, znajdujące się w porcie handlowym, mają prawo nadawać tylko w wypadkach wyjątkowych, gdy statek nie ma innego sposobu komunikacji z lądem i to za zgodą najbliższej stacji pobrzeżnej.

§ 7. Nadawanie sygnałów celem strojenia stacji winno być ograniczone do minimum i odbywać się za zgodą najbliższej stacji pobrzeżnej.

§ 8. Cudzoziemskie i polskie statki powietrzne mogą nadawać tylko w wypadkach dotyczących

bezpieczeństwa żeglugi powietrznej oraz w wypadkach lądowania względnie wodowania na terenie portu handlowego.

Służba radiowa na wodach terytorjalnych.

§ 9. Wszelkie okręty i statki oraz wszelkiego rodzaju statki powietrzne, znajdujące się na polskich wodach terytorjalnych lub nad nimi, winny przy nadawaniu stosować się do następujących postanowień:

- a) nadawanie na fali typu A, to jest niegasnącej, nie podlega ograniczeniom;
- b) nadawanie na falach innego typu do stacji ruchomych lub lądowych winno być ograniczone do wypadków najniezbędniejszych wywołanych potrzebami żeglugi;
- c) użycie fali 500 Kc/s (600 m.) jest dozwolone tylko w celu wywołania stacji lub w wypadku wezwań w niebezpieczeństwie i odpowiedzi na nie.

Postanowienia końcowe.

§ 10. Wszelka korespondencja w portach i na wodach terytorjalnych polskich winna być przerwana na żądanie właściwych władz polskiej marynarki wojennej, a jeżeli chodzi o statki niewojenne — również na żądanie najbliższej polskiej radiostacji pobrzeżnej.

§ 11. Odbiór nadawań radiowych jest dozwolony z warunkiem niewywoływania tem zakłóceń w istniejących komunikacjach radiowych.

§ 12. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje we wszystkich portach i wodach terytorjalnych Rzeczypospolitej Polskiej.

Minister Poczty i Telegrafów: *Boerner*

Minister Spraw Wojskowych: *J. Piłsudski*

Minister Przemysłu i Handlu: *E. Kwiatkowski*

Minister Komunikacji: *Kühn*

683.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 21 października 1930 r.

w sprawie zniesienia urzędu skarbowego akcyz i monopolów państwowych w Inowrocławiu w okręgu administracyjnym izby skarbowej w Poznaniu,

Na zasadzie art. 4 i 15 ustawy z dnia 31 lipca 1919 r. o tymczasowej organizacji władz i urzędów

skarbowych (Dz. P. P. P. Nr. 65, poz. 391) zarządzam co następuje:

§ 1. Znosi się istniejący w okręgu administracyjnym izby skarbowej w Poznaniu urząd skarbowy akcyz i monopolów państwowych w Inowrocławiu, a agendy jego przekazuje się urzędowi skarbowemu akcyz i monopolów państwowych w Gnieźnie.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1931 r.

Kierownik Ministerstwa Skarbu: *Ignacy Matuszewski*

684.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 6 listopada 1930 r.

w sprawie zmiany cennika detalicznej sprzedaży niektórych gatunków cygar.

Na podstawie art. 17 i 62 ustawy z dnia 1 czerwca 1922 r. o monopolu tytoniowym (Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 409) zarządzam co następuje:

§ 1. Wprowadza się nowy cennik detalicznej sprzedaży następujących cygar w małych opakowaniach:

A. Cennik wyrobów specjalnych.

Cygara:

M a r k a	Cena za cygara				
	w sprzedaży na sztuki bez opakowania za 1 sztukę		w opakowaniu po		
	zł	gr	sztuk	zł	gr
Regalja	2	60	2	5	20
Delicias	2	30	2	4	60

B. Cennik wyrobów taryfy ogólnej.

Cygara:

Gru- pa	M a r k a	Cena za cygara				
		w sprzedaży na sztuki bez opakowania za 1 sztukę		w opakowaniu po		
		zł	gr	sztuk	zł	gr
I.	Pro Patria	1	20	5	6	—
II.	El Aliento	1	—	5	5	—
III.	Książę Józef	—	85	5	4	25
IV.	Ratuszowe	—	75	10	7	50
V.	Commerciales	—	60	10	6	—

Sprzedaż cygar na sztuki z wymienionych wyżej małych opakowań jest wzbroniona.

§ 2. Zapasy cygar w opakowaniach wymienionych w § 1 niniejszego rozporządzenia, które w dniu 15 listopada 1930 r. znajdowały się we wszystkich miejscach sprzedaży, a których cena zostaje obniżona, jak również przesyłki tych cygar, które podług dokumentów przewozowych wysłane zostały przed dniem 15 listopada 1930 r. i w tym dniu lub po tym terminie zostały podjęte przez odbiorców, podlegają bonifikacie ze strony Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego na rzecz sprzedawców w wysokości różnicy między dotychczasową a nową ceną sprzedażną.

§ 3. Podstawę do ustalenia ilości i gatunku zapasów wyrobów tytoniowych podlegających w myśl § 2 bonifikacie, stanowiąc będą przedstawione przez sprzedawców zgłoszenia oraz urzędowe zbadanie zapasów przez organa skarbowe.

Bonifikatę przyznaje się tylko od opakowań nienaruszonych.

§ 4. Bonifikatę przysługującą sprzedawcom w myśl § 2 niniejszego rozporządzenia przyznają właściwe urzędy skarbowe akcyz i monopolów państwowych po sprawdzeniu kwot ustalonych w zgłoszeniach, przedstawionych przez sprzedawców i stwierdzonych przez organa kontroli skarbowej. Zgłoszenia winni są sprzedawcy przesać za pośrednictwem najbliższego organu kontroli skarbowej właściwemu urzędowi skarbowemu akcyz i monopolów państwowych najpóźniej do dnia 8-miu po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia.

O wysokości przyznanej sprzedawcom bonifikaty urzędy skarbowe akcyz i monopolów państwowych zawiadomią zainteresowanych sprzedawców oraz właściwy państwowy magazyn wyrobów tytoniowych.

Zawiadomienie to sprzedawca winien złożyć najdalej w ciągu miesiąca od daty jego wystawienia we właściwym miejscu poboru, które dokonywa zwrotu bonifikaty w gotówce albo w drodze zarachowania jej na poczet należności na dalsze pobory. Państwowe magazyny likwidują bonifikaty, przyznane przydzielonym do niej z poborem koncesjonariuszom, tylko w drodze zarachowań na poczet należności na dalsze pobory. Kwoty zbonifikowane detalistom przez hurtowych sprzedawców zarachowuje hurtowym sprzedawcom właściwy państwowy magazyn wyrobów tytoniowych przy najbliższym poborze towaru, po przedłożeniu zawiadomień o przyznaniu bonifikaty i pokwitowań detalistów z jej otrzymania.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 15 listopada 1930 r.

Kierownik Ministerstwa Skarbu: *Ignacy Matuszewski*